

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek (przewodniczący)

SSN Włodzimierz Wróbel

SSA del. do SN Marzanna Piekarska-Drażek (sprawozdawca)

w sprawie A. B.

skazanego z art. 148 § 1 k.k. i art. 207 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 stycznia 2017 r.

zażalenia wniesionego przez skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2016 r.

w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 października 2016 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego A. B. o wznowienie postępowania, prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 30 września 2009 r., sygn. akt II AKa (...), wobec jego oczywistej bezzasadności.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł A. B., twierdząc, że jego skazanie opiera się na „zmanipulowanym” materiale dowodowym, na „nieprawdziwym i sfalszowanym fotomontażu zdjęć” i innych zarejestrowanych obrazów oraz świadków z Pogotowia Ratunkowego i biegłych. Skarżący wniósł o ponowne „zbadanie i zweryfikowanie” wszystkich materiałów akt sprawy.

W załączonej do akt sprawy kopii pisma z dnia 7 września 2016 r., adresowanego do Ministerstwa Sprawiedliwości, skazany zwrócił się o zbadanie akt śledztw „prowadzonych przez śledczych z powiatu [...]”. W dalszej części skazany opisuje działania policjantów, biegłych, prokuratora i sędziego w niniejszej sprawie, zarzucając im stronnictwo.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego jest bezzasadne. Skazany nie przedstawił żadnych argumentów podważających ustalenia Sądu I instancji w zakresie oczywistego braku podstaw do przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, co uprawniało Sąd, zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k., do odmowy jego przyjęcia. W zażaleniu, podobnie jak we wniosku o wznowienie postępowania, A. B. zarzuca kolejno: policjantom, prokuratorom, biegłym, a na końcu sędziom orzekającym w składzie, który wydał wyrok skazujący, że byli stronnicy, nieprofesjonalni, zlekceważyli rzekomo istotne dowody wskazujące, zdaniem skazanego, na jego niewinność. Skazany czyni też wiele dywagacji natury rodzinnej i osobistej, dotyczących np. okoliczności śmierci jego matki, nie umiając powiązać obszernej treści swych pism logicznymi argumentami o istnieniu podstaw do wznowienia postępowania karnego, wymienionych w art. 540 § 1 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b § 1 k.p.k. lub art. 542 § 3 k.p.k. Każde z kolejnych pism A. B., w tym rozpatrywane zażalenie wyraża jedynie sprzeciw wobec skazania go przez Sąd Okręgowy w Ś., wyrokiem z dnia 17 czerwca 2009 r., sygn. akt III K (...) za zabójstwo i znęcanie się nad członkiem rodziny, za co odbywa obecnie karę łączną 25 lat pozbawienia wolności. Skazany obarcza za taki bieg sprawy większość osób i organów postępowania karnego, których czynności i decyzje przyczyniły się do jego obecnej sytuacji. Nie wspomina przy tym o niczym, co dla wznowienia postępowania jest najważniejsze, czyli o wystąpieniu którejś z nadzwyczajnych okoliczności natury dowodowej (ujawnienie nowych faktów lub dowodów) lub procesowej (uchybień wymienionych w art. 540a, 540b k.p.k.), stanowiących podstawę uruchomienia tej wyjątkowej instytucji procesowej. Sąd I instancji, stwierdził także brak podstaw do działania z urzędu, wobec nieistnienia uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., w zakresie wskazanym w art. 542 § 3 k.p.k.

Niezadowolenie strony z prawomocnego rozstrzygnięcia Sądu, nie poparte żadnymi argumentami, które ustawodawca wskazuje jako warunek wszczęcia procedury wznowienia postępowania, czyniło wniosek skazanego oczywiście bezzasadnym, podobnie jak i zażalenie bazujące na tych samych twierdzeniach.

Z powyższych względów Sąd odwoławczy nie uwzględnił zażalenia skazanego.

r.g.